

Cena 50 haléřů

Hronov 21. srpna 1963

u nás

OD KLAVÍRNÍHO KONCERTU, PŘES POESII K TWISTU

Nelze si naříkat, že by letošní Hronov nepřinášel řadu kontrastních inscenací a podnětů pro — doufejme plodné diskuse v jednotlivých kroužcích. Možná by bylo vhodné bilancovat prvou polovinu letošního Hronova, to však není posláním tohoto úvodního hodnocení. Přiznejme si však, že důvodů k zamyšlení na všechny strany je zde dost.

Včerejší den byl nabit diváckými dojmy a přinesl celou řadu námětů pro úvahy o dalším vývoji, cestách a směru československé amatérské tvořivosti v oblasti slovesného umění.

Začínáme koncertem

Hubalkova parafráze Sofoklovy Antigony, zařazená mimo rámec letošní přehlídky, byla dvojím experimentem: souboru a organizátorů 33. JH. Divácký ohlas představení je tedy zcela v intencích myšlenky, která stála u kolébky nápadu, zkusmo zřídit v Hronově druhou scénu, která by otevřela náruč pokusům amatérských souborů, vyrovnat se nekonvenčně s věčnými problémy divadla.

Hubalkova Antigona je sevřené drama o bolavých problémech současné západoněmecké společnosti. — Problém života přirovnávaného k bezstarostnosti lázeňské sezóny, tu stojí v ostrém kontrastu s pocitem viny za masové hroby, rozpoutaný fašismus, jak jej všichni důvěrně známe. Inscenační principy jsou arcit různé a zcela ponechány na vůli režiséra.

Hra je neobyčejně konkrétní, přesně zacílená, valící děj jedním jediným směrem: odhalením společnosti, která dopustila, aby v lázeňském parku, pod kvetoucími záhony, ležela těla povražděných. Je to tedy drama — či tragédie, chcete-li. Jako drama má své zákony. Otmar Krejča je sevřel do bílé krabice na minimální (kapesní, jak řekl s. Lehuta) prostor. Libuše Puchingerová dala hře prostor, podobný starořeckému amfiteátru. Navíc si vyložila (a proč ne) hru jako drama — koncert. Mladý plzeňský hudební skladatel KRČEK složil dodekafonickou a přece dramatickou a

emotivní hudbu. Výsledný dojem představení je, že dva plány hry (hudba na jedné a mluvené slovo na druhé straně), místo, aby splynuly v jednotný celek, rozložily hru.

Použití hudby v těchto proporcích, nedovolují, aby klíčové scény, v nichž se příběh ostře vyhrcoje, měly logickou návaznost a nesly dramatickou stavbu děje od prvního konfliktu po samo vyvrcholení hry. Myšlenka koncertu — představení je jistě hodna chvály. I když připouštíme, že není novinkou, je však odvážná a experimentální, na ochotnických jevištích ojedinělá. Není jistě chybou souboru, že se nápadu nedokázal zmocnit sto procentně. Rozhodně však volil cestu obtížnější, než bylo poučení z Krejčovy inscenace.

Medika není nováček a patří k oné kategorii souborů, které si mohou dovolit podobný pokus a nemusí mít obavy z případné prohry, protože i čestná prohra je vítězstvím v souboru, jemuž o něco jde.

Větší chybou se však zdá, že nosný text, který měl spíše uvolnit rozlet, fantazii a tvůrčí hledání, jakoby svá-

zal režisérce i souboru ruce. Poskytnutím velké plochy hudbě, komponované zřejmě na text a nikoliv na režijní záměr, stala se dramatická předloha doplňkem klavírního koncertu, který dominoval představení. Snad i tato skutečnost byla příčinou toho, že hra se změnila v konverzační příběh rodiny Kréontovy, namísto toho, aby se stala náležitým varováním před západoněmeckou skutečností a před shovívavým mhouřením očí nad minulými chybami, omyly a často i zločiny. Možnost aktualizace nejen na problémy západního Německa ukázala konečně inscenace a výklad Krejčův.

Odehází-li divák z divadelního představení lhostejný, pak byl přítomen nezajímavé a nic neříkající hře. Odehází-li však nabit jakkoliv rozpornými dojmy, svědčí to o tom, že představení na něj zapůsobilo.

Medika měla otevřít v nové koncepci i nový experiment. Lze se domnívat, že se jí to podařilo, i když zůstává řada otevřených problémů a výhrad: kupř. k jednorozměrnému

(Pokračování na 2. str.)

Mincův snímek z inscenace C. k. polního maršálka.

Obyčejný vesnický soubor

Severovýchodně od Klatov leží vesnička Makov. Není nijak rozsáhlá, má 183 obyvatel včetně dětí. Vesnička jako mnoho jiných, avšak jen na první pohled. Vyjdete-li nad posledním stavením vlevo na malý vršek, zůstanete překvapení stát před rozsáhlým amfiteatrem přírodního divadla. Má hlediště pro 1500 diváků, jeviště 14 m široké s orchestřištěm, světelným parkem, zvukovým zařízením a promítací kabinou; za jevištěm je budova, v níž jsou šatny a sklad. Stranou jeviště v hustém lese je dobře ukryta plocha na širokoúhlý film, kterou může jeden člověk bez námahy dopravit po důmyslně postavených kolejnicích na jeviště. Krásné přírodní prostředí tvoří rámec tomuto jevišti. Všechnu tuto nevtrávu a neokázalou práci vytvořily pilné, obětavé ruce makovských občanů bez jakékoli pomoci, čistě z vlastního popudu a vědomí záslužné práce pro společnost.

Na otázku, proč toto vše Makovští vybudovali, možno odpovědět jednoznačně: protože mají rádi divadlo a snaží se rozdávat kulturu svým spoluobčanům za těch nejlepších podmínek.

Počátky ochotnické činnosti v Makově datují se od roku 1905. Zprvu hráli společně se svými sousedy v Měcholupích a od roku 1932 pracují samostatně. Nejříve hráli v místním hostinci, který však zdaleka nestačil zájmu diváků, takže každou hru reprizovali nejméně čtyřikrát. To byl také jeden z důvodů, ke zřízení přírodního divadla.

Makovští ochotníci za 30 let své samostatné činnosti uvedli více než 100 premiér; z toho cykly her Tylových, Jiráskových, Preissové, Čapkových. Samozřejmě i hry současné — naše i sovětské. Nelze říci jinak, než že celá obec žije divadlem — i školní a dospělejší mládež se věnuje divadlu celým srdcem.

V roce 1955 stalo se Makovské přírodní jeviště slavnostním prostředím pro celookresní divadelní festival, zvaný Makovské divadelní léto. Ochotnické soubory klatovského okresu zde ukazovaly každoročně výsledky své práce stále vzrůstajícímu počtu návštěvníků. Často je rozsáhlé hlediště nestačilo všechny pojmout. Tento ochotnický festival, do něhož byly vybírány ty nejlepší inscenace, stal se tradičním a těší se vždy velkému zájmu diváků nejen z Klatovska, ale i Domažlicka, Plzeňska, Blovice, Přesticka, Horažďovicka a ostatního okolí. Festivaly hostily řadu významných hostů, jako spisovatele Jana Drdu a další, v roce 1959 navštívili Makov delegáti VII. festivalu mládeže a studentstva ve Vídni, a to z Mexika, Gabonu, Hondurasu, Alžír a Salvadoru.

Makovští však nezhálí ani v zimě, kdy se věnují základnímu školení ochotníků, které jim Osvětový dům v Klatovech uspořádal. Při první lekci se sešlo 19 zájemců; při druhé jich bylo již 38 ze všech vrstev, hlavně mládeže. — A v mládeži vidí zcela správně Makovští svou budoucnost, ačkoli ani starší nezůstávají v pozadí. Mladí pomáhají při divadle, konají službu pořadatelů, uvaděčů, tech-

niků a jsou všude, kde je jich třeba.

Hlavní podíl na akcích mají Jan Partingl, Josef Tomášek, Eman Sedláček, Frant. Koza, Josef Kodítek, Anča Kodítková, která je též režisérkou souboru.

JOSEF SVOBODA

Helena Fricková v roli Antigony ze věrejšího představení.

(Dokončení ze str. 1.)

uchopení role Teiresiovy, který je současně chór - vykladač a jeden z herců-spoluvinníků situace v dnešních Thébách — NSR. Stejně nevyřešen zůstal vztah Antigona - Isména, Možnosti rozsahu hodnocení jsou omezené na podrobnější výčet kladů i záporů, ačkoliv by si inscenace zasloužila podrobnější analýzu.

Závěrem je třeba říci, že přes všechny výhrady šlo o pozrouhodné představení, demonstující tvořivou uměleckou práci, která dobře reprezentuje soubor Medika.

Za osobitý výklad světa

Kladivadlo je na Hronově podruhé. V intencích režijního i autorského (to především) záměru se rozhodlo bojovat proti měšťácké pohodlnosti, zápecnictví, žravosti (scéna oběda s hudebními motivy Vltavy), boj proti konvenci v životě i na divadle. Program, pohybující se ve třech polohách: expresivní poloze hněvu, ironické selankovitosti (zvláště v hudbě, parodující měšťáctví v jeho vztahu k hudbě a životu) a konečně v dětské poetické čistotě.

Tyto tři polohy mají přesný tvar v první půli představení. Soubor zde vyžaduje od hlediště, aby se mu stalo spoluhráčem — proti sobě a všemu nezdravému, co v nás — divácích je.

Jsou místa, kde Fiala jako autor i režisér dosahuje vzácné čistoty jevištní zkratky (oběd s „Vltavou“, podobnoství o profesorovi, který opeřoval srdce), jinde se dobírá citové hloubky — v básni v próze o Skorkodýlovi. Jinde je to opět exprese nezdravá — příběh princezny. Novotvary někde funkční, jsou v přílišném soustředění na malou plochu, nadbytečné a neústrojně.

Soubor není starý ani věkově ani délkou trvání. Určité nedostatky v hereckém projevu jsou — zatím — zakrývány stylizací projevu. Nebezpečí, které bude třeba odhalit a řešit. Stejně jako obavu, aby se exkluzivnost pořadu nestala záležitostí snobů, kteří říkají Vím, vím, ačkoliv nevědí, nevědí. (Jenže na rozdíl od poctivých nevědoucích, to nikdy nepřiznají.)

Nezbývá, než říci, že Vaňousova hudba je nejsilnější v písni, kde žije v naprostém souhlasu a souladu s texty. V ostatních částech by odborník našel řadu míst, která svědčí o tom, že skladatel, stejně jako soubor jsou ve vývoji.

Tudy, soudruzi!

Ale kudy?

Z docela jiného těsta jsou mladí z Ostravy. Nadhodí problém a jdou za ním cesta necesta. Jsou odvážně drzí, jsou študácky recesističtí, mají

smysl pro humor i pro poezii, žijí rytmem letošního roku (twist) i rytmem, který potrvá (blues).

Jsou zcela sví v první půlce programu. Dovedou si pohrát se slovy a jejich náznaky jsou konkrétní, nezašifrované a většinou zasáhnou cíl. Dovedou využít zkratky (aby v zápětí byli mnohomluvní a mentorští (což je zcela stručně rozdíl mezi oběma polovinami představení). Dovedou říci myšlenku drobným gestem (dialog nad globusem), ale také mnoha slovy vyslovit všeobecně známou pravdu (závěr druhé části).

Píseň o kopretině a o Adamovi přesahují skladebně i interpretačně rámec amatérského souboru. Ostravští mají ve zpěvu silnou zbraň a přece ji užívají střídavě, neboť jsou schopni i slovy a jevištním jednáním říci své. A to bez obalu. Jsou v jejich programu místa mnohomluvná a odvádějící od hlavní myšlenky (najít si bod — smysl života), ale i hutná, konkrétní a nabitá neotřelým vtípem.

Oba kabarety mají před sebou řadu problémů, které musí řešit. Vnitřní i ty, kvůli nimž vznikly a jež pomáhají — každý po svém — řešit. Jsou mladí fyzicky i duševně a proto jim patří příští měsíce a roky. — (Což platí i o Plzeňských a všech, kteří se mladými v souborech cítí a počínají si podle toho.)

Pracovní kolektiv

Na slovíčko s brněnskými Skřivany

Z novinářské práce mám nejraději interview na dálku. Reportér nevidí zuřivou tvář své oběti, zvláště, když se jeho otázky podobají nekonečným a důmyslným rubrikám kádrového dotazníku. Nic ho tedy neznechucuje a nedeprimuje. Vyslýchaný má tu výhodu, že nemůže objektu svého utrpení způsobit ani tu nejmenší újmu i při sebedotěrnějších invektivách. Principiálně miluji ovšem interview také proto, že uznávám masově-politicko-kulturně-výchovně vzdělávací význam sedmé velmoci z hlediska vnítrní i zahraničně politického, a to i na Hronově.

U nás:

Jaké místo zaujímá v dramaturgii souboru „maršálek“? (mám na mysli linii hronovských inscenací: Legenda o lásce, Ze života hmyzu, Když kvetou růže, Hadrián z Římsů.)

Skřivani:

Nejprve upřesnění stylizace. Hovoříte o sledu hronovských inscenací. Slyšel bych raději termín inscenace, vybrané pro Hronov. Snad se to nezdá podstatné, ale jde o věc zásadní, zvláště vzhledem k řečem, které kolují o častějších účastnících Hronova.

A nyní k jádru otázky. Stejně místo jako všechny jmenované a ostatní nejmenované inscenace. Vůbec poslední léta usilujeme o to, aby každá inscenace měla své určité místo v dramaturgickém plánu a mezi našimi diváky. Snad i v té galerii představení, která jste jmenoval, jsou vidět určité prvky — kdybychom připsali k inscenacím roky a přidali kritiky — potom alespoň objektivnost. Současný směr je od Hadriána přes Maršálka — dopředu k vlastnímu stylu v rytmu doby.

U nás:

Letošní ideová náplň Hronova je známa. Čím ji „maršálkem“ obohacujete?

Skřivani:

Škoda, že také nemohu klást otázky. Zeptal bych se, jak této ideové náplni odpovídá výběr inscenací?

Školometi nám možná budou vytýkat, že kazíme mládež. I dnes se mnozí pohoršují nad tím, jak Hašek popisuje inspekční návštěvu na vojenských latrinách. — Z živého ohlasu inscenace právě mezi mladými lidmi jsme přesvědčeni, že si odnesli to, co hra sledovala. Nemyslím, že by naši diváci přijímali představení jako lechtivou bezmyšlenkovitou zábavu. Ostatně dnes nechápeme ideovost díla v tom, že mluví o traktoristovi a širých „zvoraných“ lánech.

U nás:

Jakou úlohu v celkové kulturní situaci Brna zastává a hlavně jakou chce perspektivně zastávat váš soubor?

Skřivani:

Brno, jak je vám známo, má 320.500 obyvatel včetně nemluvňat. — Má 6 profesionálních scén a 37 amatérských souborů. O návštěvnosti v divadlech se hovoří už delší dobu. Naším zřizovatelem je zařízení školské a kulturní a právě zaměstnanci školství a kultury mají na kulturu nejméně času.

Máme jediný cíl. Dělat v Brně dobré divadlo. — A potom jezdit ven, i když to klade na soubor velké nároky časové i fyzické. Naši přátelé si nás však sami zvou a besedy nebo individuální rozhovory po představeních jsou tak srdečné, že nám není líto žádných obětí.

U nás:

Jak se daří přenášet zkušenosti lidské i pracovní (ze zaměstnání) do práce souboru? Jakým způsobem dokáží členové souboru zladit svůj pracovní zájem s uměleckým?

Skřivani:

Kdybych hovořil o tom, že v zaměstnání čerpají členové souboru podněty pro svou uměleckou práci a amatérské divadlo, že jim opět dává plno radosti, životního optimismu, chutě do práce — bylo by to jako reportáž o socialistických lidech. — A byla by to pohádka. Pravdivé je, že to všechno je nesmírně namáhavé. Od rána do odpoledne v práci, navečer nebo večer zkoušky, zájezdy, ze kterých se vracíme pozdě v noci — amatérská činnost, která se velmi rozrostla (někdy až 3 představení týdně). Přitom pracovní doba mnohých členů souboru není osmihodinová — účetní při závěrkách, učitelé. Také směnnost v zaměstnání způsobuje obtíže.

Nelze popřít, že určité poznatky si každý člen souboru ze své pracovní činnosti a prostředí s sebou přináší. Jistě ani člověk, který po dlouhém zájezdu spí 3 nebo 4 hodiny, nepodává takový výkon jako po obvyklém odpočinku a pracuje-li v úkolové mzdě může být i finančně poškozen.

Mohl byste se tedy zeptat: „Proč tedy vlastně děláte divadlo?“ — „Prostě proto, že musíme.“

U nás:

Nastudovali jste také Karvašovu Antigonu. Jaký je její vztah k „maršálkovi“?

Skřivani:

O tom by mohli lépe hovořit členové ústřední poroty, kteří obě dvě inscenace dokonce v těsném sledu za sebou zhlédli. Škoda, že tuto otázku nemohou řešit hronovští diváci — tak, jak původně porota uvažovala.

Těžké srovnání — dvou zcela odlišných žánrů. Odpovím v nejobecnější souvislosti a možná se i toto srovnání někoho dotkne. — Jsou to dvě nesoučasné hry o současnosti.

OTÁZKY a ODPOVĚDI

V kroužku kritiky vypracovali lektoři test, který předložili posluchačům. — Vybrali jsme odpověď jedné účastnice této ankety (ani nejlepší, ani nejhorší).

Otázky:

1. Pamatujete se na svůj nejsilnější divadelní zážitek? Jestliže ano, nač a proč?
2. Kterou ze Shakespearových her máte nejraději a proč?
3. Kdybyste měla volit mezi Mozartem a Beethovenem, koho byste vybrala a proč?
4. Proč myslíte, že se malým jevištním formám říká malé a čím to, že se nyní bez všeho dekretování jen rojí?
5. Domníváte se, že Diderotův herecký paradox je vskutku paradox — a proč?
6. Opište význam českých slov: kňour, úlitba, pasíř.
7. Jaký je váš názor na umění malířů primitivistů?
8. Co si myslíte o kybernetice?
9. Co si myslíte o představení Ostrovského I chytrák se spálí?
10. Co si myslíte o těch 9 otázkách?

Odpovědi posluchačky B.:

1. Hamlet ND, herec Lukavský, jeho nové pojetí role, která se mi zdála tak hrozně krutá. Dlouho jsem přemýšlela, jaký je to vlastně člověk.
2. Všechny — více jsem jich četla.
3. Hudbu ráda poslouchám, ale neznám ji natolik, abych mohla určit, kdo je lepší z těchto výborných skladatelů.
4. Malá forma proto, že je to řada určité formy sestavená do hodinového času. Malé formy jsou záležitost mladých lidí, kteří cítí potřebu buď kritizovat své okolí, anebo vyjádřit své city atd.
5. —
6. Kňour je prase.
7. Protože sama neumím malovat, vůbec je to pro mne umění.
8. —
9. Dobré představení, některé herecké výkony výborné, scéna velice pěkná, a hlavně spojovací hudba pěkná.
10. Není mi jasné, proč.

NA KUS ŘEČI O 33 HRONOVECH

(Pokračování)

Zajímavá je odpověď na otázku, odkud vlastně vyšel podnět ke každoročnímu pořádání hronovských přehlídek. Dá se totiž říci, že se zrodil z tíživé finanční situace, vzniklé vybudováním Jiráskova divadla. — Přestože inž. arch. J. Freiwald, hronovský rodák, vypracoval celý projekt úplně zdarma, vyžádala si stavba náklad více než dva milióny tehdejších Kč. Doslova korunu ke koruně a haléř k haléři sháněl se potřebný kapitál. Podařilo se, že alespoň dvě třetiny nákladu byly kryty hotovostí; zbývající dluh bylo pak nutno splácet.

Podle vyprávění L. Fialy zúčastnil se slavnostního otevření divadla 28. září 1930 (zahajovacím představením byla Jiráskova Lucerna) básník Viktor Dyk. A ten prý přišel s nápadem, že by tu mohlo pomoci pravidelné pořádání několikadenních slavností, při nichž by byl sehrán větší počet divadelních představení. Nápad se ujal, a tak se hronovské divadlo už příští rok stalo dějištěm první přehlídky; trvala od 16. do 23. srpna 1931. Tento I. Jiráskův Hronov byl Jiráskův opravdu doslova a do písmene — hrály se na něm výhradně Jiráskovy hry: Otec, Vojnarka, Filosofská historie a Gero.

(Další údaje a cifry příště)

Příhoda zcela neobvyklá

Znám Kladivadlo a vím, že ve svém programu má mnoho vymyšleností, jimiž chce záměrně provokovat divákovou fantazii a nutí ho spoluvytvářet atmosféru večera vlastní aktivitou. Včerejší vystoupení neznámé (pokud si uvědomuji členky Kladivadla) ženy v závěru programu, by mohlo být zajímavé na dobírkové veselici v Horní Dolné, kde o půlnoci vystupuje všude jinde znemožněný exprofesionál, jehož děkování je přerušeno podobným způsobem. Všem, kdož pochybují, chci sdělit, že toto trapné extempore překvapilo soubor stejně jako diváky a rozhodně nepatří k „osvěžujícímu“ závěru děkovačky.

Přiznávám se, že jsem nepátral po příčinách této hrůzy. Ať byly jakkoliv vážné, domnívám se, že půlminuta posečkání (až skončí potlesk po konci představení) nemohla nic vylepšit ani zhoršit.

Přiznávám se dále, že jsem — zcela bláhově — očekával, že někdo jiný přijde tuto nehoráznost na začátku druhé části večera omluvit. Nestalo se tak. A tak, ačkoliv s touto akcí nemám zcela nic společného, omlouvám se za všechny citlivé návštěvníky večera, jak divákům, tak i souboru Kladivadlo, který — ať už máme výhrady jakékoliv, má nárok na minimum ohledů a slušnosti.

Jiří Bílý

Ako možno rast

Krajské divadelné štúdiá Východočeského kraja stali sa už medzi amatérskymi divadelníkmi dosť známym pojmom. Hovorili a písali sme o nich aj počas vlaňajšej prehliadky. Pretože opäť uplynula sezóna a hradeckí načerpali určité nové skúsenosti, poprosila som s. Vavříčku, aby nám o nich niečo povedal.

Každá naša práca má určitý cieľ. Iste ho majú aj vaše štúdiá.

V čom spočíva?

— Nashromáždit v každom poslucháči určité zručnosti, poznatky, ktoré s úspechom môže aplikovať na svoju režijnú alebo hereckou prácu v souboru. Tato aplikácia by sa nemela prejavovať len vo zlepšení pracovných postupů při nácviku hry, ale v samotném přístupu k divadelní hře jako k uměleckému dílu, v samotném a vlastním myšlení, v probouzení osobní vnímavosti a hlavně pak ve způsobu jak vzrušeně a básnickým způsobem vykládat divadelní hru, jak nevyjadřovat jen poselství a vzkaz autora, ale sám jako ochotnický režisér něco říci, z něčeho se vyznat a pro něco nás získat.

Zaujímal by nás predovšetkým prostriedky, ktorými sa snažíte v štúdiách tento cieľ dosiahnuť a čo sa vám dosiaľ osvedčilo.

— Ve štúdiu k tomu najviac prispievala napr. tolikrát všemi účastníkmi zatracovaná domáci četba,

ktará doplňovala výukovou metodu štúdia. Při závěrečných zkouškách jsme si ověřili jak právě soustavná domácí četba a plnění domácích úkolů rozvinuly vnímání posluchačů, jejich orientaci v širším uměleckém měřítku a vytvořilo pro ně i zásobu příkladů, zkušeností při řešení problémů.

Aké sú vaše ďalšie plány — ak to nie je tajomstvo? — Aspoň stručne.

— Krajská studia budou jako výsledek studia v jednotlivých okresech. Snažíme se vyvolat v životě besedy v souborech a prohloubit jejich vnitřní život. To by bylo první seznámení se základními úkoly divadla. Jako další úkol je zajistit účast všech vedoucích souborů a kroužků v základních kurzech LUT a pak přijde druhý a třetí stupeň speciálních kursů. Teprve výsledek tohoto třetího stupně zachytit v krajských stádiích. Nebude tedy pro příště účast ve studiu výsledkem náhodného výběru, jak tomu bylo dosud, ale výsledek soustavného a nejméně dvou až tříletého školení v okrese.

Zhovárala sa

HANKA KRČULOVÁ

IDNFS

Kroužky pracují podle programu

- 13.30 Seminář — sokolovna
Ochotnické divadlo na vesnici
- 14.00 Jiráskovo divadlo
- 18.00 E. A. Longen:
- 22.00 C. k. Polní maršálek
- 18.00 Koncert dechového orchestru
ZK ROH TEPNA Náchod
náměstí
- 20.00 Ochotnický karneval
hřiště před sokolovnou

DILIZA

Kroužky pracují podle programu

- 15.00 Jiráskovo divadlo
- 19.30 Karel Čapek: Bílá nemoc
- 17.00 Pouť k pomníku Aloise Jirásky
- 18.00 Pestrá směs tanečních melodií
na náměstí hraje orchestr
MODETO
- 21.00 Broumovsko v díle Al. Jirásky
140 barevných diapozitivů
s průvodním slovem J. Zástěry
Park u koupaliště

DILIZA odpovedá

Vo včerajšom čísle zpravodaja U nás, v ktorom sa hodnotilo predstavenie hry Maľovaná lopta, redakčná poznámka sa dotkla aj Slovenského divadelného a literárneho zastupiteľstva. Keďže v poznámke je vvslovena otázka, žiada sa na ňu odpovedať.

Možno sa o hre hovorí, že bola zakázaná, ale reči sa hovoria a chlieb sa je. Hra nijaoku inštitúciou zakázaná nebola, aspoň na Slovensku nie. Pravdou je, že vyšla r. 1958, v čase, keď sa zo známych príčin juhoslovanske hry na naše javiska nedostávali, no nie pre nejaký zákaz. Nebolo ju treba teda znovu povoliť.

Každú hru rozmnožuje DILIZA až po lektorskem posudku. Lektorský sbor je schválený Slovenskou národnou radou, odb. školstva a kultúry. Hru Maľovaná lopta lektorský posudzoval dr. Ján Frýdecký zo Štúdijského novinárskeho ústavu a v posudku medziiným píše, že hra „vyjadruje túžbu po spravodlivosti a slobode, svojím obsahom vyhraňuje ideu boja proti okupantom...“ V ďalšom lektor odporúča hru aj ochotníckym súborom, ktorým DILIZA naozaj predovšetkým slúži. Kto neverí, má možnosť sa o tom presvedčiť.

Za DILIZU

LAD. KISS, redaktor

V umění neexistují pravidla ani hotová schémata. Umělec může svůj záměr uskutečňovat jak chce, jen když výsledek bude dobrý.

LEONOD LEONOV

Vydává: PRACOVNÍ VÝBOR 33. JIRÁSKOVA HRONOVA. — Řídí redakční rada: Jan ŠRÁMEK, předseda, Věra DLOUHÁ, Věra SMREKOVÁ a Josef VAVŘÍČKA. Redakce: Jiří BÍLÝ, Pavel BOŠEK, Hana KRČULOVÁ, Jaroslav VEDRAL, Fero ZELIEZKA. — Vedoucí redaktor: Jiří BÍLÝ. — Tisk: Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc - provoz 413 HRONOV

N-05*31514